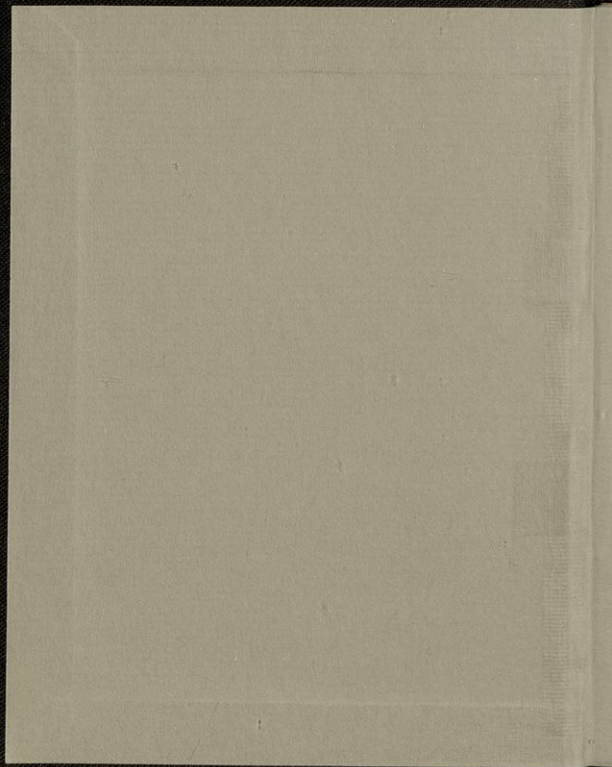

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

34 080

COBISS =

34080, VII, A, 9, 8

Perbojre
Blaženi mučenec Janez Gabriel Perboár

misijonar iz družbe sv. Vincencija
Pavlanskega.

~~~~~

*Nj. ekscelencija mil. gosp. knez in škof Ljubljanski
dr. Jakob Missia so dne 6. septembra 1890. št. 1681
natis dovolili.*

~~~~~

IN=030007689

A. Popis življenja.

1. Perboarjevo rojstvo.

Na prijaznem — z vinogradi obsajenem gričku v Kahorski škofiji vgladaš vas Puech, kjer se je začetkom 19. stoletja rodil deček, kateremu so device in mučeniki krono spletali in mu v svoji družbi prostor pripravljali. — Štirideset let pozneje so verni s pobožnostjo obiskovali ravno ta kraj, kjer je luč sveta zagledal — med tem, ko so drugi, več ko 3000 ur od tod na njegovem grobu klečali in ga pomoči prosili — kajti od vseh strani se je govorilo o njegovih čudežih.

Sv. oče, papež Gregorij XVI. so z veseljem sprejeli podobico, ki ga je predstavljala, so jo v svojo kapelico obesili in radi pred tem ponižnim misijonarjem svoje molitve opravljali. — Ali čemu tolika čast! Zato, ker je ta deček se blesketal v vseh krščanskih čednostih in ker je svoje življenje venčal z veličastnim mučeništvom; ta deček pa je:

Janez Gabriel Perboyre.

2. Perboarjeve otroške leta.

Že v svojem petem letu je razodeval toliko previdnost in zrelost, ki se navadno ne nahaja pri otrocih.

Če je njegova sestrica le nekoliko lahkomišljeno se obnašala, jo je koj prijazno posvaril, rekoč: «Tako se ne sme». Neizrečeno se je greha bal; hudo ga je zbolelo, ako je viditi moral, da se je Bog žalil. — Nikoli ni dopustil svojim sestram in bližnjim sorodnikom, da bi ga objemali, še dotakniti se ga niso smeli. Take znamenja nježne ljubezni tudi od svoje matere ni rad sprejemal. Pravijo, da je Gabriel že takrat poznal vso lepoto čistosti, katero tudi rahli pih lahko pogrdi. Ker je bil vrlega obraza, so tega malega angelčka radi gledali in ga objemati hotli, — a njemu se je studilo takošno ravnanje.

3. Njegova pokorščina.

Če sta mu oče in mati rekla, to ali uno ni prav, ali, da se ne spodobi, sta tudi že vedela, da Gabriel njune zapovedi ne bo prelomil, kajti nikoli ni vedoma ravnal zoper voljo svojih starišev. In ravno ta vdanost in gibčnost ste bile izvirki Božjega blagoslova, ki ga je spremljal povsod in ovaroval mnogih nevarnosti. Svoje dela je opravljal tako, da so stariši bili vselej zadovoljni.

4. Perboar v cerkvi.

Vzlasti v cerkvi je kazal svojo veliko pobožnost. Bil je tako zbranega duha, da tisti, ki so ga vidili, so bili osupnjeni. Na svetem kraju se ni nikoli okrog oziral ali z drugimi govoril. Vsi, ki so ga opazovali, so se čudili. Ptujci, ki so včasi v Mongesty prišli v cerkev, so bili že vneti, ako so ga le vidili — ter so popraščevali, kdo je ta deček, ki tako lepo Boga moli. Nobena stvar v cerkvi ga ni mogla motiti ali odvrniti od Božje pričujočnosti. Pravijo, ko bi bili hodili po njem, bi se ne bil zavedel.

5. Njegovo dobro srce.

Kakor sv. Vincencij, je tudi Gabriel že v otroških letih razodeval svojo veliko ljubezen do ubogih. Je zapazil kakega ubožčeka pri vratih, je tudi že tekel k starišem zanj prosit, rekoč: «Glejte reveža, kako slabo je oblečen, dajte mu kruha in obleke». Sreča njegovega srca se je očitvidno na obrazu lesketala, ako je mogel ubožčeku kako milošnje podeliti.

6. Perboar v šoli.

V osmem letu so ga v šolo dali. Bil je tako prebrisane glave, da je že v prvih mescih prekosil tiste, ki so veliko starejši bili od njega. Njegov učenik se je rad pohvalil, kako miren in pohleven, kako vnet za učenje in prijazen do učencev je Gabriel. Če je učenik iz kakega vzroka moral šolo zapustiti, je Gabrielu izročil nadzоровanje šolarjev — vedel je, da čednosti tega dečka gospodujejo čez druge odgojence. — Le 6 mesecev vsako leto je v šolo hodil, a ta čas je dobro porabil. Po potu iz šole ali v šolo ni ostajal pri tistih, ki so igrali, tudi se ni pridruževal takim, ki so v trumah stali in čenčali. — Vrnivši se iz šole je prašal očeta, katero delo ima zdaj opraviti. Če mu oče nič ni ukazal, je svojo knjigo v roke vzel in se učil. Nikoli ni z drugimi otroci otročkarije vganjal, če je tudi z vsemi prijazen bil, je bil vselej postaven in moder. Z vsemi je živel v edinosti, a tistih se je narbolj držal, ki so bili pobožnejši.

7. Pri krščanskem nauku.

Ravno v tem času, ko je v šolo hodil, je začel tudi poslušati krščanski nauk. Kakor učitelj, tako so tudi

njegov dušni pastir bili ž njim zadovoljni. Le občudovali so dečka, katerega so ljudje sploh angelčka ali: malega svetnika imenovali. Božjo besedo je poslušal s tako pazljivostjo, da je čisto lahko vedel razlaganje povedati — nobenega odgovora ni dolžen ostal. Če so morali dušni pastir nauk pretrgati in se odstraniti, so Gabrielu naročili, naj on sprašuje. Med tem časom je bilo pa vse mirno in vse v takem redu, kakor da bi bili gospod sami pričujoči; in ko so se povrnili, se je mali katehet vsedel spet v svojo klop — pa si nič ni domišljeval, češ, da ga rajši imajo, kot druge.

8. Gabriel doma med svojimi.

Po večerih je Gabriel prebiral življenje Svetnikov zlasti svetega Vincencija Pavljanskega, katerega je posebno ljubil. Tudi je podučeval svoje brate, sestre in sosednje otroke v krščanskem nauku, ki so ga kaj radi poslušali. Strmeli so nad njegovo gotovostjo in določnostjo, s katero je razvijal resnice, ki jih je slišal. Ena njegovih sester se je prav težko učila in za to je imel dvakrat večjo skrb in potrpljenje ter ji dovolil več časa za učenje, kakor drugim. Kadar je ob nedeljah iz cerkve prišel, je moral onim, ki niso bili pri sv. maši pridigo povedati. In prav rad jim je s tem postregel. Ali, ko je govoril, je tako lahko in s tako vnemo govoril, da so bili pretreseni. Ko je nekega dne pridigo povedal, je bil njegov oče tako presunjen od Božje besede, da je smehljaje rekel: «Ker znaš tako dobro pridigovati, boš moral duhoven biti.»

9. Perboarjevo prvo sveto obhajilo.

Dušni pastir v Mongesty so že dolgo opazovali Gabrielovo pobožnost in čednost. To pa, kar jih je nar-

bolj presunilo, je bila njegova ljubezen do presv. rešnjega Telesa. Kadar je v cerkvi bil, je po pol ure nepretrgano gledal v tabernakel. Že takrat je poznal Jezusovo neizrekljivo ljubezen do nas, zato je njegovo srce presunjeno od tolike ljubezni Zveličarju povračevati jo želelo. V fari je navada, da otroke še le v 14. ali v 15. letu k prvemu sv. obhajilu puščajo. «Ne tako Gabriel, so rekli dušni pastir, že v 11. letu je smel Jezusa prvikrat v svoje srce sprejeti. Če je pa to tudi bilo nekaj čisto novega, nobeden ni ugovarjal, nobeden mu ni bil nevoščljiv, vsak je rekel: «Gabriel to zasluži».

10. Otrokom v izgled.

Kdo je bil srečnejši, kakor Gabriel, ko je zvedel, da sme k prvemu sv. obhajilu! Zahvalil se je Bogu za toliko gnado, svojega dušnega pastirja pa je zvesto poslušal, da bi vedel, kako se mora vredno pripraviti na to veliko opravilo. Gospod niso opustili nič, kar so vedeli, da je potrebno dečku povedati, videli so, da njih besede padajo na dobro zemljo. — Zvečer pred prvim sv. obhajilom, predenj se je k pokoju podal, stopi Gabriel pred svoje stariše, sklene roke, na kolena pade in reče jokaje: »Dragi stariši! odpustite mi, kar sem vas dosedaj žalil.« Stariši se niso spominjali ne enega pregreška, katerega bi bil Gabriel kriv, tudi bi jim težko bilo, mu ne storiti, česar jih je ravno v tem trenutku prosil. Viditi svojega otroka pred seboj klečati in tako ponižno odpuščenja prositi — so jeli tudi sami jokati, kajti imeli so ga radi, kakor angela.

11. Kaj neki bo iz tega deteta?

Po prvem sv. obhajilu se je dal Gabriel zapisati v bratovščino sv. rešnjega Telesa — in je vsak večer vestno

opravil naložene molitve. — Odzdaj je k spovedi in sv. obhajilu hodil vsaki mesec. Ob nedeljah je z drugimi molil sv. rožni venec, ki so ga navadno pred sv. mašo v cerkvi molili. Gospodov dan je tako posvečeval, da je, ali v cerkvi ostal in molil, ali pa doma duhovne bukve bral. — Ne le stariši so občudovali njegovo pobožnost, previdnost in modrost, tudi od drugih strani se jim je o »malem svetniku« marsikaj dobrega povedalo. Vaščani v Mongesty so radi svojim otrokom Gabriela za izgled pred oči stavili in so z nekako častjo nanj gledali. Obráčali so nanj besede sv. pisma: »Quis putas puer iste erit? Kaj neki bo iz tega deteta? Luk. I. 66.

12. Gabriel v zavodu Montaubanskem.

Bog je hotel, da je Gabriel svojega mlajšega brata Ludovika v Montauban v šolo spremil in ondi z njim v šoli ostal. Profesorji so njegovo nadarjenost koj spoznali in se očeta lotili ter ga nagovarjali, naj Gabriela dá šolati — Oče je bil sicer pri volji, vendar je dečka vprašal, če tudi ima veselje za duhovski stan. — Predenj je Gabriel na to vprašanje odgovoril, se je z Bogom posvetoval. Prosil je sv. Duha, naj bi mu dal spoznati, je-li tudi Božja volja, da bi on duhoven bil. In res, v molitvah, katere je sv. Duhu na čast opravljal, je spoznal, da ga Bog kliče v duhovski stan.

Gabriel je bil 15 let star, ko je začel latinščine se učiti. Doma je bil veščanskim otrokom uзор pobožnosti, v latinskih šolah je bil narlepši izgled mladini, vzlasti svojim sošolcem. Profesorji niso nikoli nobene nepokorščine zapazili nad njim. Če je natančno spolnoval hišne postave, ni delal tega iz strahú ali iz navade, ampak iz žive vere, hotel je le Bogn dopasti. Učeniki in učenci so ga opazovali, pa nikoli niso mogli najti ka-

kega pregreška nad njim. Večkrat so ga nalašč zapeljevali, naj bi govoril o prepovedanem času (silentium); a bilo je zastonj, — le smehljaje in prijazno je take pogledal — to je bilo vse; včasi, pa malokedaj, je rekel: »Saj veste, da se zdaj ne sme govoriti«. Tako se je bal Bogu se zameriti, da bi bil rajši vse pretrpel, Boga bi ne bil hotel žaliti.

V občevanju s svojimi součenci bil je prijazen, ljubeznjiv in previden ter pripravljen vsakemu postreči. Vender se nikoli ni vtikal v igre, kjer je preveč hrupa bilo. Njegov profesor pravi, da ni nikoli nad njim nobene otroške lahkomišljenosti zapazil. Vedel je ediniti zrelost starosti z otroško ljubeznjivostjo. Če je bil tudi prav pobožen, zato ni delal žalostnega obraza; vsak je rad z njim govoril, kajti neka čudna moč nas je mikala z njim občevati. — Nekaterokrat je kak učenec z njim prav surovo ravnal; Gabriel ni nikoli zato nevolje kazal — s tako prijaznostjo je z njim govoril, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo.

Mnogokrat so pa njegovo potrpežljivost prav hudo skušali; vse te poskušnje pa so le pokazale, kako globoko je bil v ljubezni utrjen. Eden njegovih součencev ga je večkrat v blato sunil, ga v šoli dregal in šipal do krvavega, vse, da bi saj eno besedico iz njega spravil ali ga kolikor toliko vjezil; vse zastonj; Gabriel mu ni odgovoril, kakor s prijaznim pogledom, ki mu je hotel reči: »imej usmiljenje z menoj in daj mi poslušati razlaganje«.

»Čudna potrpežljivost! je pozneje rekel ta, ki ga je tako nadlegoval, ne vem, če so ga Kitajci tako hudo trpinčili, kakor sem ga jaz trpinčil v šoli?« Tako trpinčenje, ki so si ga nekateri sošolci dovolili, je izhajalo iz šale, ne iz hudobije, kajti vsi so ga radi imeli in

nobeden ni gojil kake zamrže do tako dobrega in potrpežljivega tovariša. Vendar Gabriel ni nikoli o svojih součencih slabo govoril, nikoli se pritožil, tudi ni bila nikoli slišati iz njegovih ust kaka zbudljiva beseda. Vse je tiho prenesel, na vse je pozabil, razun, če mu je kdo kaj dobrega storil.

13. Gabriel misijonar.

Tako je bil Gabriel svojim součencem izgled marljivosti v učenju, ljubezni in pobožnosti v obnašanji. Med tem pa, ko se je šolal in po krščanskih čednostih hrepnel, je gojil v srcu še drugo željo, katero je svojemu strijcu (misijonarju) že koj v začetku bil razodel: Želel je biti misijonar družbe sv. Vincencija Pavljanskega. — Leta 1817 je bil v Montauban-u misijon. Gabriel je zvesto poslušal misijonske pridige in pri tej priložnosti je sklenil svojo željo zvršiti, rekel je: »Jaz hočem biti misijonar«.

Mesca decembra 1818 je bil sprejet v notranje semenišče sv. Vincencija Pavljanskega. Po dveletni poskušnji je 28. decembra 1820 naredil obljube, ki so v misijonski družbi v navadi. Potem se je poprijel bogoslovja. Prestop iz semenišča v modroslovje in bogoslovje je za nekatere nevaren korak; Gabrielu ni nič škodoval. On ni bil kateri izmed tistih, ki z nezmernostjo in — rekel bi — z nekako duhovno požrešnostjo nad bukve planejo, željni vse pozvedeti, vse popiti in pojesti, — in ki se učenja tako primejo, da pri tem na Boga pozabijo; takim je veda ali radovednost kamen spodtikljeja, ki pobožnost usuši. Pa se tudi tako ni zatopil v pobožnost, da bi bil pod izgovorom: »Pietas ad omnia utilis« — učenje zanemaril. Vedel je, da je duhovnu oboje potrebno. Sv. Tomaž Akvinski mu je bil ne le učenik, ampak tudi

izgled pri učenju. Kakor sv. Tomaž, je tudi Gabriel hodil zajemat razsvetljenja in ljubezni v Jezusove sv. rane. Gledé učenja se je ta angelski učenik proti nekemu mladeniču izrazil z besedami, ki so polne modrosti. Gabriel jih je bral in svoje življenje po njih vravnal. In če tu omenjene besede spet beremo, le Gabrielovo življenje beremo.

»Vprašaj me, pravi sv. Tomaž mladenču, katerega sredstva se moraš poslužiti, da dosežeš pravo modrost; svet, ki ti ga dam, je, da se ne lotiš narprej težavnih vprašanj, ampak hodi, kakor po stopnicah. Znanje priprostih resnic te bo pripeljalo do narviših. Ne prenagli se povedati, kar misliš, ali pokazati, česar si se naučil; govori malo, in ne odgovarjaj prenaglo. Varuj se nepotrebnega razgovarjanja zgubil bil ob enem čas in duha pobožnosti. Ohrani vedno čisto vest, ne stori nič, kar bi jo omadeževalo ali te pred Bogom neprijetnega delalo. Moli neprenehoma. Bodi rad sam, da čas, ki bi ga potratil s stvarmi brez vsega sadú, porabiš v duhovno branje ali v premišljevanje. Dospel boš v skrivnosti ženina, ako boš vedel v samoti govoriti z ženinom. Vendar te samota ne sme storiti čmernega ali osornega; bodi proti vsem vljuden in pohleven, preveč zaupen pa z nobenim, kajti za zaupnostjo sledi navadno zaničevanje. Pusti vsacega za se skrbeti in ne brigaj se, kaj svet govori ali dela. Varuj se nepotrebnih obiskovanj in izhodov. Spominjaj se življenja in dejanja Svetnikov in nasleduj njih stopinje, ter se ponižuj, ako njih popolnosti doseči ne moreš. Ohrani zvesto v spominu, kar si lepega bral, kjerkoli si bral. Ne poslušaj le površno, kar slišiš ali bereš, vtopí se v globočino, da umíš tudi pomen. Ne ostani nikoli dvomljiv nad kako stvarjo, katero bi lahko z gotovostjo spoznal. S svetim hrepenenjem se trudi, da obogatiš svojega duha. Razdeli vse vednosti v redu v predale svojega spomina, vendar ne sili se čez

svojo moč in nikar ne preiskuj, kar se doseči ne dá. Če se boš tega nasveta držal, dosegel boš tisto modrost, katere želiš. Tvoje življenje bo polno cvetja in sadja. Bogatil boš Gospodov vinograd, dokler boš nosil Gospodov jarem«.

S takimi principi je vodil sv. Tomaž svoje odgojence, in blaženi Gabriel se jih je natanko držal. S svojimi odgovori, bodisi v šoli ali pri konferencah, je pokazal, da je pri njegovem marljivem učenju pobožnost imela predsestvo; učil se je, ne da bi bil učen, marveč, da bi spoznal Boga in ga bolj ljubil. Vedel je, da se v vednosti napreduje le z molitvijo in ponižnostjo. Zato pa je svojemu bratu pisal: »Je kamen spodtikljeja, nad katerim se večidel slušalci modroslovja spodtikajo: navadijo se govoriti o Bogu in Božjih resnicah z nekako prostostjo, ki je brez vsega spoštovanja. Oh kako s tem slabijo pobožne misli, katere bi jim ideja Božjega veličastva morala vzbujati! Vera pri tem veliko trpi, pa tudi pobožnost. In tega se varuj. Ponižnost in molitev pripomorete bolj k spoznanju, kakor visoko modrovanje«.

Gabriel se je vedel ogibati tega spodtikljeja. Kakor pobožnost nič ni škodovala njegovim študijam, njegove študije nič niso škodovala njegovi gorečnosti. Bolj ko je Boga spoznaval, bolj ga je ljubil, in si prizadeval mu zvestejše služiti.

14. Gabriel v Montdidieru učenik.

Eno in dvajset let je bil star, ko je dovršil bogoslovje; torej še ni imel tiste starosti, katero sv. cerkev zahteva, da se smejo duhovniki za mašnike posvetiti; le subdijakonatski je prejel. Oh kako vesel je bil, kolikokrat je hvaležno ponavljal besede: »Dominus pars hereditatis meae et calicis mei«; Gospod je del mojega

deleža, in moje kupe. ps. 15. 5. Ni vedel, kako bi se Bogu za to zahvalil; a Bog mu je sam naklonil priložnost, da mu je hvaležnost v dejanju pokazal. Višji so ga poslali v Montdidier — pa niso nič določili, kaj bo imel ondi opraviti. Eden tamošnjih sobratov piše: »Že njegovo ime »Gabriel«, njegov ljubezniv obraz, njegovo prijazno vedenje, vse to nas je veselilo in prav srečne smo se šteli, da smo imeli tega sobrata med nami«.

Ondotni misijonarji so oskrbovali višje in nižje šole. Gabrielu so izročili male v prvem razredu. Odgojenci višjih razredov so imeli že svoje društva s pravili in statuti — prvenci t. j. mali, ki so še le pričeli v šolo hoditi niso imeli razun večerne in jutranje molitve še nobenih posebnih duhovnih vaj (des congrégations spéciales.) Vzbudile so se pa tudi v njih želje po društvu, ki bi imelo svoje postave, praznike, pobožnosti in milosti, z eno besedo: mali so hotli imeti »angelsko družbo«, katere vodja naj bi se izvolil izmed učencikov, nadzornik ali prefekt pa izmed šolarčkov. Ni bilo ravno težko prerokovati, katerega izmed učencikov si bojo izvolili: Večina je glasovala za Gabriela. Tako so si otroci izvolili pravega angela, ki jih je odsedaj vodil pod zastavo sv. angelov.

Viditi pobožne želje nedolžnih otrok in nalogo, katero so mu naložili, se je Gabriel čutil zavezanega storiti vse, kar je mogoče v blagor nedolžne mladine. Ne dá se povedati, s kolikim vspehom je Gabriel gojil pobožnost in krščanske čednosti v teh mladih srcih, katere mu je Bog izročil. Vsakemu teh malih je bil Gabriel vidni namestnik njegovega nevidnega angela varuha; kar je angel nedolžnim otrokom, je bil Gabriel svojim odgojencem. Veliko dobrega je s temi mladimi kongreganisti storil; dobival je sicer hvalo od svetá, ali še več si je zaslužil s tem delom pred Bogom.

15. Marijin častivec.

Še te črtice naj bojo omenjene iz življenja tega mladega subdijakona. Če je res, kar sv. Bernard pravi, da je pobožnost do Marije znamenje večnega izvoljenja, so tisti, ki so ga takrat opazovali, prav prerokovali, da bo Svetnik. Njegova sobica je bila kakor zakladnica ali svetišče raznih Marijinih naslovov, s katerimi se ta nebeška kraljica časti v sv. cerkvi. Pa ne le podobe je častil, Gabriel je Marijo tudi v srcu ljubil, na njo stavil svoje premogočno zaupanje in, kar je glavna reč, on je njeno čistost in ponižnost tudi posnemal. S tako detinsko in nježno pobožnostjo si je pridobil tudi Marijino srce. In res, ona je od otroških let z materno skrbjo čula nad njim, ona mu je sprosil vse potrebne milosti od svojega Sina, ona je napeljala njegove prve stopinje na pot čednosti. Zvesto je gledal za prstom, ki mu je kazal pot k pravi sreči in k veličastvu, zato je dosegel dvojno zmago: devištva in mučeništva.

Spovedniki so ga vodili lahko in brez težave; hodil je k spovedi redno vsaki tedenj — k sv. obhajilu večkrat na tedenj; njegova gorečnost se s tem nič ni zmanjšala, ampak čedalje bolj je rastla.

Misijonarji v Montdidier-u so imeli razun šole tudi jetnike v tamošni ječi oskrbovati. Hodili so k njim maševati ob nedeljah in praznikih, obiskovali so jih vsaki dan po dvakrat ter z njimi jutranjo in večerno molitev opravljali, jim večne resnice razlagali in potem med nje miloščino delili — hrano in obleko. Glede hrane, nosili so jim le ostsнке, h katerim so tudi odgojenci radi prilagali, kar so svojim ustam pritrkali — da bi se tega dobrega dela usmiljenja vdeležili. Včasi se je ostankov veliko nabralo in takrat so jih razdelili — polovico med jetnike, polovico pa med mestne uboge. Ko je prišel

Perboar v Montdidier, je on prevzel oskrbovanje jetnikov in mestnih ubogih. Pokazal je pa tudi tukaj koj svojo spretnost, gorečnost in previdnost. Po štatutih so bili odgojenci za posebne zanikarnosti za denar kaznovani in, kar so pobili, morali so plačati. Perboar je našel veliko starih, nerabljivih reči, ki so se prodale in ustanovil je blagajnico, v katero je ves ta denar hranil. S tem denarjem je v sili marsikateremu revežu pomagal. Pri delitvi miloščine se je svojih odgojencev posluževal, ti pa so si v posebno čast šteli, ako so smeli s Perboarjem v hiše k mestnim ubogim ali k jetnikom v ječo hoditi. Tako je Perboar spoznaval revščino vsacega ubogega osebno in je laliko z vsakim osebno govoril. Občeval je z reveži tako prijazno, previdno in ljubeznjivo, da so ga le blagoslavljali. Ko si je njih zaupanje pridobil, mu ni bilo težko marsikatero napako odstraniti. Bil je ves srečen pri tem opravilu in je rekel: «To delam, kar je naš oče delal, sv. Vincencij». V posehen dobiček si je pa tudi še to štel, da so se njegovi odgojenci pri tej priložnosti navadili dobrih del usmiljenja. Tako pa je postal Perboar s svojimi odgojenci začetnik tistega dobrodelnega društva, ki je sedaj razširjeno po vsem svetu in ki revežem toliko dobrega stori — društva sv. Vincencija — «Vincencius-Verein».

16. Perboar mašnik.

Dve leti ste naglo minuli; Perboar je nastopil svoje 24. leto; zato so ga višji v Pariz poklicali, da bi se pripravil na mašniško posvečenje. Ta novica ga je ob enem z veseljem in strahom napolnila. Kajti, kdo je srečnejši na zemlji, kakor mašnik, ki vsaki dan nedolžno Jagnje Božje nebeškemu Očetu daruje in angelsko hrano vživa. Od druge strani se je pa tudi bal, da nima tiste

visoke svetosti, kakor jo mašnik imeti mora, ako hoče vredno sveto daritev opravljati. Mislil si je, da ni vreden tolike časti in da se tudi ne more dostojno pripraviti. Njegovi višji pa so drugače mislili, in si v srečo šteli tako pobožnega sobrata med duhovne uvrstiti, katerega sveto življenje je bila vedna priprava na duhovski stan. Vedeli so, da ima toliko znanja in vednosti Božjih resnic, da je zmožen tudi druge učiti in sploh, da je njegovo obnašanje dosedaj bilo tako, kakor ga cerkev zahteva od tistih, katerim red sv. mašnikovega posvečenja podeli. Kaj je Perboar sam o sebi mislil, izjavil je v pismu do svojega očeta, ondi pravi: «Bliža se dan, ko bo Gospod za zmiraj jarem mašništva na me položil, to bo za me najsrečnejši dan. Oh kako srečen bi bil, ko bi zamogel mašnikovo posvečenje vredno prejeti! Koliko gnad za se in za druge! Neizrekljivo veliko mora Božje usmiljenje biti, ker si išče tako nevrednih služabnikov! Molite za me, da ne bom nikoli v slabo obračal gnad, katere mi podeliti želi. Priporočajte me tudi materi, sestram in mojim sorodnikom, naj svoje molitve zedinjajo in mi blagoslova Božjega iz nebes prosijo».

Pred mašnikovim posvečenjem je imel še z dvema drugima sobratoma duhovne vaje. Eden izmed teh je pozneje pravil: «Če sem med duhovnimi vajami Gabriela le pogledal, že ta pogled me je vnel, da sem molil z gorečnostjo».

Mašnikovo posvečenje se je vršilo v kapeli hčer krščanske ljubezni v Parizu 23. septembra 1825 ravno ta dan, ko je tudi sv. Vincencij leta 1600 bil mašnik posvečen. Drugi dan je kot novomašnik prvokrat daroval daritev sv. maše — Bog sam zna, s koliko pobožnostjo in gorečnostjo! Od sedaj ga je le ena misel navduševala: «Duhoven mora drugi Kristus biti, katerega Božjo podobo mora v sebi vpodobiti».

17. Dopolnilne črtice.

Leta 1827 je bil imenovan superijor zavoda «St. Flour». Če je bil pa tudi superijor, se ni povzdigoval čez druge, tudi ni rabil svoje veljave v to, da bi bil gospodoval, hotel je biti le: «primus inter pares, prvi med enacimi». Perboarjeve zasluge za ta zavod, njegovo izgledno življenje, njegovo občevanje s profesorji in odgojenci naj popiše drugo pero (pag. 69—92).

Dolgo ni bil superijor, njegovi višji so ga poklicali spet v Pariz in so mu izročili duhovno oskrbnništvo notranjega semenišča. Tega ni želel, rajši bi bil videl, ko bi ga bili poslali na Kitajsko med nevernike. Rekel je enemu svojih odgojencev: «Že 14 let hrepenim med Kitajce iti; ta poklic sem imel, predenj sem bil misijonar, in le zato sem v misijonsko družbo stopil». Palmu mučeništva je imel vedno pred očmi; zato je rad svojim odgojencem govoril o Cletu, ki je tudi bil misijonar iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega in ki je 17. februarja 1820 na Kitajskem za Jezusa svojo kri prelil. Nekega dne jim je kazal vrv in s krvjo omadežano obleko svojega sobrata Clet-a ter rekel: «Glejte tu obleko mučenika, obleko gospoda Clet-a! To je vrv, s katero so ga zadržnili! Oh kolika sreča za nas, ko bi tudi nas ravno taka osoda zadela!» Ta želja se mu je spolnila.

Bilo je leta 1835. — Odgojenci so zapazili neko spremembo nad njim. Dozdevalo se jim je, da se za nekaj važnega in velikega poteguje. Njegovo vselaj jasno čelo se je zmračilo. Gostoma in dalje je molil, kakor navadno; vidili so, da nebesam silo dela in nekaj posebnega prosi: Zvedel je, da se imajo v kratkem misijonarji na Kitajsko odpeljati, a on ni v njih številu. To ga je bolelo. Podal se je v sobo svojega višjega prednika (general) prednj pokleknil ter jokaje prosil, naj

nikar ne ovira njegovega potovanja na Kitajsko, kamor ga Božji glas kliče. Častitljivi prednik je bil sicer ginjen, a rekel je, da se njegovemu nameravanju ne bo ustavljal, če ne bojo njegovi svetovalci nasproti, katerim bo to reč v pretresanje predložil. Svetovalci pa so bili večinoma nasproti ter so povdarjali, bilo bi neprevidno tako slabotnega in bolehostega duhovna na Kitajsko pošiljati. Če hoče za Božjo čast delati, na Francoskem lahko več dobrega stori, kakor med neverniki. Le Janez Etienne, takrat general-prokurator je govoril za Perboarja ter opozarjal, v tej zadevi se mora hišni zdravnik poprašati. Ta pa je odgovoril: «Silo se je bati, da bo Perboar še med potovanjem umrl». Ta odgovor je vsej debati konec naredil. Sklenilo se je, da mora Perboar doma ostati; vendar se je vse drugače zgodilo. Bilo je pred praznikom Marijinega očiščevanja — 1. februarja. Perboar poklekne pred nebeško kraljico, katero je tolikanj ljubil in jo le «svojo mater» imenoval, ter jo presrčno prosil, naj ga nikar ne zapusti v tej hudi zadregi, naj se poteguje zanj pri svojem Sinu, ki človeške srca v svoji roki ima. In res, še tisti dan je zdravnik zarad svojega odgovora nemiren postal; tako ga je skrbelo, da vso noč ni mogel spati, pa tudi ni našel miru, dokler ni preklical, kar je ozir Perboarja rekel. Prišel je toraj drugo jutro zarano v misijonsko hišo in rekel, da nima nobenega pomislika ozir Perboarjevega potovanja; v tem potovanji ne najde nobene nevarnosti, ampak upa, da ga še zamore ozdraviti.» Zdaj so spremenili tudi svetovalci svoje misli in Perboarju je bilo dovoljeno, česar je toliko časa želel.

21. sušča 1835, v soboto se je Perboar z dvema sobratoma in s petimi drugimi duhovni odpeljal po morji na Kitajsko. Dne 29. avgusta 1835 so dospeli v mesto Makao. Le 4 mesce je tu ostal, da se je privadil kitajskih šeg, običajev in jezika — 21. decembra pa je stopil «v nebeško kraljestvo» (tako imenujejo Kitajci svojo do-

movino), ter se je lotil dela v vinogradu Gospodovem, katerega je želel z svojo krvjo polivati.

Zato pa pustimo vse drugo in ga sprejmimo na delo in trpljenje v Kitajski deželi.

B. Trpljenje in smrt.

18. Drugi Judež Iškarijot.

Štiri leta je Perboar v vinogradu Gospodovem z neumorljivo gorečnostjo deloval, in zdaj je stal pred vratmi svojega veličastnega mučeništva. Pripravljen je bil na to. Skoraj vsako njegovih pisem označuje misel, ki je njegovo srce leto na leto navduševala: svoje apostolsko delo venčati z svojo lastno krvjo. Kristjani na Kitajskem so bili takrat v veliki nevarnosti. Vsak trenutek so jih smeli poklicati pred sodnijo. Perboar jih je s krepkimi besedami na to pripravljaj in jim pred oči stavil, kolika sreča in čast je, za Jezusa trpeti in vmreti! Večkrat jim je bral mučeništvo prvih kristjanov in jim predstavljal predpodebe njih krščanskega junaštva; storil je pa to s tako vnemo, da se mu je hrepenenje po mučeništvu na obrazu razodevalo. — Nепrestrašeno je s svojimi sobrati delal, »kajti pravi apostol, je sam rekel, gre brez vse skrbi svojo pot, dokler nima vrvi okoli vratu in verig na nogah«.

Bilo je 15. septembra 1839 — na praznik Marijinega sladkega imena. Perboar je sedel z enim svojih so-

bratov in nekim potujočim misijonarjem frančiškanskega reda nič hudega misleč, v mali naselitvi Ča-Ju-en Keu. — V eni sapi plane nekaj preplašenih kristijanov med nje rekoč: »Mandarini s svojimi trinogi se bližajo; bežite, če se hočete rešiti«. Brez pomisleka se misijonarji ločijo in zbežijo. V tem trenutku so pa tudi mandarini hišo obdali, da bi se polastili oznanovalcev ptuje vere. Videti, da so zbežali, katere so dobiti želeli, so se razsrdili in hišo zažgali, kristijane vklenili v železje in v glavno mesto Ku-Čing odpeljati ukazali, da bi jih prisilili se veri odpovedati in duhovne, ki so se poskrili, izdati. Med tem so se morali misijonarji več dni, kakor zbegana živinčeta, po gojzdih potikati. Perboar je že drugi dan onemogel in se v gojzdu na zemljo zvernil. Nek kitajski vodnik je bil njegov edin spremljevalec. Tu so ju trinogi došli, ki so na nju sled gledali — misijonarja pa niso poznali. »Ga li nisi nikjer videl«, so prášali vodnika. »Koliko dobi ta, ki vam ga izda?« odgovori vodnik — ta drugi Judež Iškarijot! »Trideset ta-els« t. j. okoli 90 goldinarjev). »Dobro«, pravi vodnik, in s prstom na Perboarja pokaže, »tu je, katerega iščete.»

Kakor zgrabljivi volkovi planejo nad oslabljenega misijonarja. »Kje so pa drugi«, ga vprašajo. »Ne vem«. Z nečloveško surovostjo so ga jeli pretepati — potem so ga oropali obleke, in vklenjenega postavili pred mandarina v Ča-Ju-en-Keu. Si ti Evropejc in oznanovalec krščanske vere? ga vpraša mandarin. Služabnik božji pritrdi vprašanje in prosi, naj bi se mu obleka nazaj dala. Ta prošnja mu je bila spolnjena. Prvo noč je moral neznosne muke trpeti. V jutro so ga trinogi vklenjenega peljali v glavno mesto Ku-Čing. Med potjo sreča drhal nek poganski okrajni predstojnik. Viditi mučenika vsega oslabljenega, ob enem pa tudi popolno vdanega, je bil tako ginjen, da je prosil dovoljenja, naj bi se spoznovalec na njegove stroške v nosilu nesel do kraja. To

mu je bilo dovoljeno. Ta pogan je po Perboarjevi smrti v sanjah dobil od Boga čeznaravno razsvetljenje in postal je kristijan.

V mestu Ku-Čing so Božjega služabnika peljali narprej pred vojaško sodnijo. «Si ti duhoven krščanske vere?» ga vprašajo. «Da, jaz sem duhoven in oznanovalec Jezusove vere». — «Odpovej se svoji veri». «Tega nikoli ne storim.» — «Zakaj si prišel v to deželo svojo vero širit?» — Perboar molči. — Ravno taka vprašanja so mu stavili pri deželni sodniji. — Na vprašanja: Kje da so njegovi sobratje in koliko je kristijanov v deželi — ni dal Gabriel nobenega odgovora. — «Kakšen dobiček boš imel iz širjenja svojih naukov?» «Jaz učim ljudi pravega Boga spoznati in mu služiti, da bi večno življenje dobili in se rešili nesrečne osode, ki čaka tiste, kateri greh delajo». Po tem izpraševanje so mučenika zaprli v ječo za 33 dni.

Iz Ku-Čing-a so Perboarja gnali v Siang-Jang-Fu, ki je mesto višje vrste in so ga postavili pred sodnijo prve inštanice. Preiskava, katero je ondotni mandarin — nesramnež v pravem pomenu — vodil, bila je za sramožljivega in nježnega duhovna prav sramotna. Izid te preiskave pa je bil: zmaga krščanske vere — in še na nevernike je njegova neomadeževana nedolžnost velik vtis naredila.

Mandarin ukaže zdaj skrinjo odpreti, katero so v misijonski hiši našli in tu-sem prinesli. Shranjene so ondi bile: posodice za sv. olje, mašni plajš, misale i. t. d. Sodnik vpraša, kaj pomenja vse to orodje. Viditi posodice za sv. olje, vpraša: Kaj ne, tu je voda, katero misijonarji iz očes izžimajo, kadar bolnikom oči zmučkajo? NB. Med neverniki je raztrošeno obrekovanje, da misijonarji umirajočim oči izkopljejo, kadar jih s sv. posled-

njim oljem mazilijo. Mirno odgovori misijonar in razloži, kaj vsaka stvar pomeni. — Mandarin Perboarju mašne bukve v roke da in ukaže, naj bere. Služabnik Božji vboga in bere. Slišati mu neznane latinske besede, se začne iz vsega grla smejati.

Potem mu reče obleči mašni plajš in vpraša: «Čemu rabiš to obleko?» «Da vsemogočnemu Bogu daritev kristijanov darujem.» «Molči s takimi neumnostni, saj ni res; ampak od kristijanov se moliti daješ.» «Ne, drugega namena nimam, kakor, da s kristijani Bogu čast skazujem, katero zasluži.» «Zakaj pa ni Bog, katera častiš, zaščitil, da bi ne bil v naše roke in v toliko nesrečo prišel?» «Bog pripusti, da na zemlji včasih v velike nadloge pridemo, a te nadloge le kratek čas trpijo, zato nas bo pa Bog plačeval celo večnost, kar smo zavaljo njega trpeli.» «Ako ne spremeniš svojih misli, te čakajo hude kazni.» «Nič se tvojih kazni ne bojim, ki zadevajo le telo, kajti jaz le na izveličanje svoje duše mislim.» «S teboj nič ne morem opraviti, ker se nočeš svoji veri odpovedati.» «Res je, svoji sv. veri nočem nikoli nezvest biti. — Zarad takega govorjenja so Perboarja zopet v ječo pahnili.»

Drugi dan vpraša mandarin: «Ali si ti duhoven Thong». To ime je imel Perboar na Kitajskem. Služabnik Božji reče: «Sem.» In zdaj ga je začel zmerjati in psovati. Rekel je: «Evropski duhovni na Kitajsko hodijo, da bi tukaj mehko življenje imeli; dosedaj se je z njimi prelepo ravnalo, on pa hoče tako ravnati, da se ne bo nobenemu več poljubilo v to deželo hoditi.» Obravnava je 4 ure trajala, in cele 4 ure moral je Perboar z golimi koleni na železnih verigah klečati. Zopet so ga zaprli v ječo.

Preteklo je 14 dni in Perboar je bil vnovič zaslišan — pri narvišji mestni sodnji. V svojih odgovorih

je bil tako previden, da ni izdal ne svojih sobratov, ne kristjanov. To je sodnika zelo razsrdilo; jel mu je protiti s tezavnico. In res, obesili so ga na hang-tzei. Zvezali so mu namreč paleca obeh rok, nad glavo s kito zedinili in ga tako v zrak potegnili. V tem stanu narmanjši premikljej neizrekljive bolečine dela; tako pa je Perboar visel 4 ure.

Stopil je mandarin pred mučenika ter pričujočim kristjanom rekel: «Vedite, da to, kar vam je ta od pekla in nebes povedal, nič ni, pravi pekel je, če katerega na hang-ztei obesijo, in prave nebesa so mehko in sladko življenje, kakor ga imajo mandarini; vse drugo so prazni marni. Čez 10 dni so mučenika zopet postavili pred lju-tega sodnika. Viditi, da misijonar mirno in pohlevno čaka, ga je tako razsrdilo, da ga je dal z debelim usnjatim jermenom v obraz tepsti. Štiridesetkrat ga je rabelj po ustih vdaril in vdarci so bili tako siloviti, da se mu je čeljust zdrobila; njegov krvavi in ranjeni obraz je bil tako zdelan, da ni imel več človeške podobe. S tem pa sodnik še ni bil zadovoljen. Dal ga je še enkrat na hang-ztei obesiti, kjer je pol dneva visel; a iz Perboarjevih ust ni bilo ne ene besedice slišati. Ne le mandarin, vsi so bili osupnjeni in so kar občudovali tako junaštvo.

To je bila tudi zadnja sodnijska obravnava v mestu Siang-Jang-Fu.

Vse dosedanje trpljenje bilo je pa le predpoda tega, kar je imelo še priti. Koj po tej obravnavi so Perboarja še z 10 drugimi krščanskimi spoznovalci na rokah in nogah zvezanega odpeljali v glavno mesto Vu-Čang-Fu, in tu so ga z drugimi zaprli v narhujšo in ostudnejšo ječo. Ne da se popisati, koliko so v tej ječi trpeli. O nečloveški surovosti in grozovitosti kitajskega prava, kitajskih ječ i. t. d. piše A. H. Exner Leipzig 1889: «Za-

konik, sodnija in kazni v cvetličnem kraljestvu so danes še tako surove in grozovite, kakor pred več 1000 leti, ko se je jela omika razvijati. Vselej se teznice poslužijo, kadar preiskujejo hudodelstvo kakega zatoženca. Narprej reveža z debelim trstom po plečih stepejo, potem ga z močnimi usnjatimi jermeni po ustih tolčejo. Vsled takih udarcev se ustnice razmesarijo, se zobje polomijo in obraz tako oteče, da obsojenec več dni ne more ne jesti ne govoriti. Če s temi kaznimi nič ne opravijo, začnejo ga s hlodi po členkih neusmiljeno biti, mu prste in členke v leseno stiskalnico stiskati in mučkat, tudi mu gole roke in noge z bakrenastimi kačami ovijajo, ki so s kropom napolnjene in celo vrsto takih in enakih muk napravljajo. Če s prvim mučenjem niso mogli zatoženca prisiliti, da bi obstal, česar je obdolžen, ali če je omedlel, ga v drugič, ko je okreval, ravno tako mučijo.» — Ali obrnimo se zopet k Perboarju. Da bi od vjetih ali od njegovih prijateljev ali sorodnikov denarja dobili, so strežaji z nezaslišano grozovitostjo z njimi ravnali. Vezali so jim roke in vrv tako zategujevali, da je izpod nohtov kri brizgala. Ker niso smeli iz ječe, še za silo ne, se njih položaj ne da popisati. Nasledki tega nasilstva bili so, da se je pri njih zredilo veliko mrčesa in črvov, ki so jih hotli žive snesti. Narhujše za deviškega in nedolžnega duhovna pa je bilo to, da je moral med tako nagnjusno tovaršijo prebivati, ki je, sestavljena iz razuzdanih hudodelnikov in seznanja z vsemi neslanostmi in so brez vsega obzira nesnažno in nesramno govorili in reči počenjali, ki se ne dajo popisati. Če je kateri zinil, je zinil le, da je svojo nesnago ali strašne kletve iz srca bruhal. Proti večeru so vjetim — od vsacega eno nogo — v klado vklenili in tako trdo stisnili, da je ena Perboarjeva noga jela gniti, mazinec pa se je popolnoma posušil. Devet mesecev je moral tako ječo trpeti. Vendar Perboarjeva potrpežljivost in njegova po-

hlevnost bile ste nezmagljive. Jetniške strežaje je pa to tako ginilo, da so mu hotli prizanesti in vklepanje v klado opustiti. Ali blagi misijonar v to ni dovolil; rekel je, če bi drugi to videli, bili bi nezadovoljni, bolje je, da z njimi enako osodo trpim. Tako pa je prenašal te muke do predvečera svoje smrti.

V tem času se je pričela dolga vrsta mučnih izpraševanj. «Ker si Evropejc», ga vpraša mandarin, «zakaj si zapustil svojo domovino in si na Kitajsko prišel?» «Prišel sem, da bi tukaj krščansko vero oznanoval.» «To bi bil lahko tudi v Evropi storil in ne bilo bi ti treba na Kitajsko hoditi, kamor stopiti je od cesarja prepovedano. Naše ljudstvo ima žlahtno vero, in nima z vašimi nauki nič opraviti.» Perboar molči. Mandarin mu je začel protiti, ako se ne bo svoji veri odpovedal. Perboar molči. To je mandarina razsrdilo, ukazal je misijonarju klečati na verigah in ojstrih čepinjah. Mirno je Perboar pokleknil in več ur klečal. Ginljivo je bilo, kar se je pri tej priložnosti zgodilo. Nek pobožen kristijan, po imenu Stanislaj, ki je zarad svojih čednosti celo pri nevernikih slovel, je bil ravno takrat vjet in kakor Perboar skušan vero zatajiti. Nobena muka ni zamogla omajati njegove stanovitosti, pač pa so njegove telesne moči tako onemogle, da je le po štirih lazil, kadar se je moral pred sodnikom pokazati. Ko se tako po tleh lazijoč proti sodniškemu sedežu pomika, in blizo Perboarja pride, ga ponižno prosi za sv. odvezo svojih grehov in zadnji blagoslov. Pobožni misijonar ga odveže in mu podeli sv. blagoslov. Tako sta se dva mučenika poslovila. Tri dni potem je Štanislaj vsled prevelikih muk v ječi umrl.

«Zakaj si na Kitajsko prišel?» to vprašanje se mu je še velikokrat stavilo. «Le za Božjo čast in za izveli-

čanje neumrjočih duš», je bil Perboarjev navadni odgovor. «Kaj ne,» pravi mandarin. «zdaj, ko si vklenjen in taki kazni zapadel, zdaj se kesaš zaradi takega sklepa?» «Nikakor ne, marveč je to za me velika čast, ako verige nosim in muke trpim.» «Ali si pa videl Boga, za katerega se toliko poteguješ in njegovo čast s takim trudom širiš?» «Ne, — Gospod tega sveta je bistvo, ki je večno, brez začetka, in ker je čisti duh, se s telesnimi očmi ne more videti. Iz naših sv. pisem pa se učimo, da je, in vse, kar nam svete pisma pravijo, je gotovejše, kakor vse drugo, kar oči viditi zamorejo.» «Ali nisi bedak, reče mandarin, da svojim pismam toliko veljavo pripisuješ? Bil bi vsmiljenja vreden, ko bi ne bil z označevanjem svojih nauk toliko nesreče prinesel nad naše ljudstvo.» Pero se ustavlja popisati vse, kar je moral ta mučenik pri raznih sodnijah trpeti, le eno okoliščino še omenimo. Perboar je bil nekega dne z drugimi kristijani pred sodnika postavljen. Mandarin jim ukaže, naj misionarju v obraz pluvajo, ga za lase in brado trgajo in tepejo. Pet teh novospreobrnjenih se je dalo preplašiti, in jeli so ga tolči in mu lase izdirati. Drugi so stanovitni ostali. Eden se je delal, kakor da bi hotel mandarinovo povelje spolniti; bliža se blaženemu mučeniku, pobere s častjo en las in ga očitno s spoštovanjem shrani, kakor ostanek Svetnika. Ta lep izgled je osramočil druge njegove odpadle sobrate.

Grozovitosti in surovosti vseh poprejšnjih sodnikov je prekosil pa namestni kralj v mestu Vu-Čang-Fu. Vse se ga je balo, kajti slovel je po vsej deželi kot grozovitež. Kristijane je sovražil iz vse svoje duše, in je hotel na vsak način omajati stanovitnost blaženega mučenika. Težko se da misliti v starih krščanskih časih kak preganjavec, ki bi bil tako najden v raznih mukah in brez-

obziren v njih rabi, kakor ta nečlovek. Ne le, da je poprejšne muke poojstril, njegova srditost ga je gnala, da je še veliko novih znajdel. Na vsak način je hotel zmagati. Tako je p. nekega dne ukazal pobožnega mučenika na križ privezati, na katerem je od 9. ure zjutraj do večera visel. Drugikrat spet je rekel, naj se mu z razbelenim železom na čelo vtisnejo besede: Kiao-Fei, t. j. grda ločinka. Zdaj so mučenika z valjci in vrvmi kviško potegnili in naenkrat ga naglo na tla spustili, tako, da je njegovo truplo se zmečkalo in so se udje izpahnili. Zopet je moral na železnih verigah klečati med tem, ko so ga za lase kviško vlekli, roke pa h kladi križem privezali. Priklenili so dolg in težak steber na njegove noge, na katerega sta se dva možaka vsedla in se zibala. Potegnili so ga visoko v zrak, da je obvisel, in so privezali težkega debelega kamenja na noge ki mu je s svojo težo členke izpahnilo. S temi mukami so ga tako dolgo trpinčili, da je onemogel. Prenehali so le za toliko časa, da je spet okrevajl in novo mučenje prenašati zamogel. V vseh mukah je ohranil Božji mir, ki se mu je na prijaznem obličju razodeval, — to pa je sodnike še bolj jezilo — zato so ga večkrat z debelimi podplati v obraz tolkli. Vselej, kadar je vnovič pričal in spoznal svojo vero, je bil vnovič mučen, bičan ali s palico pretepen. — Nekega dne so mu bridko martro pod noge djali. «Ako boš svojega Boga, katerega moliš z nogami pohodil, te bomo spustili». S solzenimi očmi je mučenik zaklical: «Oh, kako bi vendar zamogel svojemu Bogu toliko nečast storiti — svojemu stvarniku in odrešeniku!» Priklonil se je s svojim oslabelim in ranjenim truplom h križu, ga objel, ljubeznjivo na srce in k ustam pritisnil in poljubil. — To je sodnika tako stogotilo, da je nadnj planil, mu križ iz rok iztrgal in to podobo Božjo na nezaslišani način pogrdiril. Pobožni mučenik to viditi, je glasno zavpil in pokazal s tem, da ga bolj boli sramo-

tenje križanega Jezusa, kakor njegove lastne muke. Za kazen, da ni hotel svojega Izveličarja pohoditi, dali so mu z debelim, dolgim trstom 110 vdarcev. — Drugikrat so ga pripeljali na kraj, kjer je bila Božja martra na tla narisana, ter so ga silili, naj na njo stopi. Ker se je tega branil, so ga rabeljni zgrabili in s silo čez podobo vlekli; on pa je glasno klical: «Jaz sem kristijan, ne jaz, ampak vi temu svetemu znamenju našega odrešenja nečast delate». — Prinesli so mu kitajskega malika, naj bi ga molil; a odločno in z vidno nevoljo se je temu odpovedal. «Če mi tudi glavo odsekaš, reče Gabriel, tvojega malika nikoli častil ne bom». Osupnjen pri takem nezaslišanem junaštvu je neverni sodnik jel sumiti, Perboar mora brž ko ne, kako skrivno sredstvo imeti, s katerim se neobčutljivega dela. To se bo dalo s palico zvediti, Začel ga je toraj s palico biti. Vendar ni nobenega odgovora dobil. To molčanje je še bolj potrjevalo njegove misli. Ukazal je mučenika sleči in ga preiskovati. In res, pas, ki so ga na njem našli in katerega je nositi moral zaradi neke bolehnosti, mora tako skrivno sredstvo biti, si misli mandarin. Da bi se omenjena čarovnija nemogoča storila, je dal po svoji vraži psa zaklati in je mučeniku zapovedal pasjo kri piti in si z njo glavo namazati; na noge pa mu je vtisnil svoj mandarinski pečat.

Drugi dan je imel sicer zadnje zaslišanje, pa narhujše muke. Grozoviti namestni kralj je hotel na vsak način nezmagljivega spoznovalca premagati, zato je še razne hude muke z njim poskusil. «Zastonj išeš smrti, je nad njim zaupil, počasi te bom mučil, in strahovite muke ti bom dal občutiti, vsaki dan te bom z novimi mukami trpinčil; smrt, po kateri tako zevaš, boš našel še le, ko si narhujše in nargrenkejšo okusil.» — Z vso

silo je hotel od Peorboarja neke za tamošne kristijane neugodne okoliščine zvedeti, vendar nobenega odgovora ni dobil. Na pol mrtev je ležal pobožni mučenec pred sodniki. Bijejo ga, mučijo ga, poprašujejo ga; pa nobenega odgovora ne dobijo. Namestni kralj se ni mogel več premagati; misleč, da ga ne bijejo zadosti močno, plane sam s svojega sedeža, prime za palico in vdriha neusmiljeno po tej že oslabei žrtvi. Celo neverniki in rabeljni viditi tako grozovitost so se prestrašili in jeli godrnjati, vzlasti, ker je Perboarjeva potrpežljivost in krotkost v njih sočutje vzbudila. — Grozovitnež spozna, da je premagan. Njegov boj s Perboarjem bil je zastonj, kajti Perboar se je z Božjo pomočjo vojskoval. Mandarin je svoje grozovito delo sklenil s tem, da je vjetega mučenca k smrti obsodil. Ker se je pa sodba morala od cesarja potrditi, je ostal Perboar še 8 mesecev v ječi zaprt.

Kakor so rabeljni trdili, je Perboar samo ta dan nad 200 vdarcev dobil. Zdaj se je vzbudilo tudi v postrežnikih in vojakihi sočutje, ki so ga jeli omilovati. Da bi se oblačila s krvavijočimi ranami ne spoprijela, so ga preoblekli in preprali. Perboarjev katehet (pomočnik) Andrej Fong, ki je bil pričujoč in je vse videl, popisuje žalostni stan, v katerem je našel svojega učenika in duhovnega očeta. Ves život je bil razmesarjen, meso je od njega viselo, kakor cunje, bil je zgolj rana. — Perboar ni bil več človeku podoben. «Od podplatov do temna ni nič zdravega na njem; rana in proga in otekla bula ni ne obvezana ne z zdravilom zdravljena, ne z oljem omečena.» Iz. I. 6. Tako se je smelo reči o Perboarju. Zares, le čeznatorna Božja pomoč je bila, s katero je Kristusov spoznovalec vse te muke zamogel prenesti — s krotkostjo, ki se mu je še sedaj iz krvavijočih oči svetila.

Ko je katehet v drugič v ječo prišel, je našel pobožnega mučenca že klečati in moliti. Po zadnjem za-

slišanju so se mu tudi kazni nekoliko polajšale. Stroga ločitev od drugih je zdaj nehala, zato so kristijani želeli služabnika Božjega obiskovati in ga v bolečinah krepčati.

Nek kitajski zdravnik je bil od Perboarjeve pohlavnosti in pobožnosti tako presunjen, da mu je razodel vse svoje sočutje in se z vso skrbljivostjo zanj potegoval. Tudi stražni oficirji so odsedaj vljudnejše z njim ravnali. Perboar je bil še tako srečen, da je, predenj je svoje življenje končal, še pri nekem kitajskem misijonarju svojo zadnjo spoved opravil. Žalibog, svetega obhajila ni mogel prejeti, ker je bilo strežajem strogo ukazano, da morajo vsako jed pokusiti, predno se Perboarju predloži. Sodnija se je namreč bala, kristijani bi vtegnili mučenca zastrupiti. Nobene stvari ni Perboar tako težko pogrešal, kakor ravno te angelske jedi. Eden izmed misijonarjev ga je smel večkrat obiskati in to priložnost je Perboar porabil v to, da je svojim sobratom nekatere poročila o sebi dal. Na ta način se nam je ohranil zadnji, res dragi spomin iz Perboarjevih rok. Pisemce je latinski pisano in okapano s krvjo, ki je med pisanjem iz njegovih ran tekla. Priprosto in neokinčano pripoveduje, kaj je pretrpel od časa, ko je bil vjet, do sedaj. Pismo se glasi: «Okoliščine kraja in časa mi ne pripuščajo vam obširneje poročati, kako se z menoj godi. Po drugem potu bote več zvedeli. V Ku-Čing-u, kjer so me prijeli, so še ko človeško z menoj ravnali; v Siang-Jang-Fu sem bil 4krat zaslišan — sprašan — in mučen. Edenkrat sem moral pol dneva na železnih verigah klečati in potem so me s strojem, ki se hang-tzei pravi, obesili. V Vu-Čang-Fu so mi jih s palico 110 dali, ker nisem hotel Božje martre pohoditi. S časom bote še drugo zvedeli. Izmed 20 kristijanov, ktere so z menoj vred prijeli in pred sodbo gnali, ste dve tretjine očitno odpadli.» i. t. d.

Čudovito življenje blaženega mučenca je na druge vplivalo, kakor mili žarki solnca, ki padajo v temno ječo.

Celo hudodelniki, ki so tu bili zaprti z nedolžnim duhovnom, so nehali kleti, in so jeli služabnika Božjega občudovati. — Molitev in pobožno premišljevanje ste bili od nekdanj Perboarjevo življenje, to je bila njegova tolažba tudi zdaj na koncu življenja.

19. Smrt in — poveličanje.

Dne 11. septembra 1840 prinese cesarski poslanec pismo, ki je potrjevalo Perboarjevo obsodbo k smrti. Po kitajskih postavah se mora tako pismo koj po oznanilu izvršiti. Rabeljni planejo tedaj v ječo. Nobeden jih ni pričakoval. Prijeli so Perboarja in ene izmed hudodelnikov, da bi jih peljali na kraj za smrt odločeni. Pa tudi pri tej priložnosti je moral učenec svojemu učeniku podoben biti. Bos in na hrbet z zvezanimi rokami je obhodil svojo zadnjo pot na zemlji. Med roke je bila privezana dolga preklja, na vrhu katere je bil napis obsojenja. Pobožni mučenik je bil že okreval, znamenja ran se niso vidile, njegovo obličje bilo je nježno in lepo kakor otroško lice. Vsi, ki so ga sedaj videli, so strmeli nad tako spremembo. — Po kitajskih postavah mora hoja na morišče strahovito vplivati. Naglo planejo s hudodelniki iz ječe na cesto in nekako divje tečejo na morišče. Puhloglasno bobnita boben in tamtam. Ta žalostni glas opozoruje ljudstvo, ki se od vseh strani steka. Junaštvo evropejskega misijonarja je slovelo daleč okrog, zdaj pa, ko se je zvedelo, da je k smrti obsojen, so mu vsi razodevali svoje sočutje. Zato je bila njegova smrt glasovita dogodba.

Narprej so umorili 7 hudodelnikov. Med tem je pobožni mučenik klečal in molil. «Glejte Evropejca, kako

kleči in moli,» se je slišalo iz vrst okoli stoječega ljudstva. Za Kitajce je bilo nekaj nenavadnega in čudnega. gledati misijonarja, na katerega obrazu se je bral Božji mir in ki se je smrti tako malo bal.

Konečno pride vrsta na Perboarja. Obesili so ga na križ, roke na povprečen steber privezali, noge pa nazaj krenili, tako, da je nekoliko palcev nad zemljo visel in klečal. Drugi hudodelniki so bili naglo umorjeni, Perboarja so morali polagoma mučiti in zadrgniti — tako namreč je bil namestni kralj ukazal. Rabelj mu je zavil okoli vratu vrv, vtaknil med vrv in vrat 1 čevelj dolg hlod, s katerim ga je nameraval zadrgniti. Zasuknil in potegnil je prvokrat, a ne toliko, da bi mu bil koj življenje vzel, Perboar je moral grenkost smrti okusiti, zato je odnehal in mučenec je zečel dihati. Zategnil je v drugič in zopet odnehal, naj mučenik k zavednosti pride, in živo čuti muke; še le tretjikat je določno potegnil, hlod zasuknil in mučenca zadrgnil. Ker se je pa še neka sled življenja na njem poznala, je stopil vojak h križu in ga je silovito z nogo v truplo butil; truplo se je pretresilo, služabnik Kristusov je boj skončal in nebeško veselje se je polastilo njegove duše. Bilo je 11. septembra 1840 — v petek popoldne.

Truplo Božjega služabnika so jeli koj po smrti občudovati in spoštovati. Nič ni ostudnejše gledati, kakor truplo zadrgnjenega. Obraz je nespodobno zategnjen, lice rujavo-sinje, iz ust priteka kri, oči napete iz luknic gledajo. Perboar pa je bil popolnoma nespremenjen. Oči so bile, kakor v življenju, tako tudi po smrti čedno povešene, usta zatisnjene, na obrazu pa se ni poznala še sled smrtne bridkosti, udje so bili mehki in gibčni. Ta dogodek je bil tako čuden, da so nekateri dvomili nad

njegovo smrtjo. Drugi dan so rabeljni truplo s križa sneli. ga v rakev položili, da bi ga na griču Hon-Šev pokopali.

Kako bi se te svetinje polastili — so se kristijani popraševali? Kitajci se dajo radi podkupiti in to kitajsko nepoštenost so si kristijani vedeli v svoj prid obrniti. Ponudili so rabeljnom denarja, ki so rakev natlačili s prstjo, truplo blaženega mučenika pa, njegovo obleko in orodje, s katerim je bil mučen, so radi kristijanom izročili. Rabeljni so s prstjo natlačeno rakev nesli na grič in ondi pokopali, Perboarjevo truplo pa so kristijani v bližnjo kapelico skrili. Po noči so mučencu napravili dragocenjeno obleko in ga drugi dan na «Rudeči gori» poleg Clet-a slovesno pokopali.

Ne dolgo po Perboarjevi smrti je mandarin, ki je bil služabnika Božjega dal zapreti, zgubil svojo službo, obupal in se obesil; grozoviti namestni kralj pa je bil od cesarja v prognanstvo obsojen.

Svojega služabnika pa je Bog koj po smrti poveličal. Velik, svetel križ se je prikazal na nebu, ki so ga videli obenem na raznih krajih. Ta prikazen bila je povod, da se jih je veliko spreobrnilo. Izvanredni dogodki in milosti, katere so verni na grobu in drugod na prošnjo blaženega mučenika od Boga zadobivali, so se cerkveno presojevali in dotični akti v Rim poslali.

Leta 1843 se je pričela obravnava za njegovo razglašenje — 25. novembra leta 1888 so podpisali sv. oče Leon XIII. skrivno določilo za njegovo oblaženje. Očitna slovesnost pa se je smela obhajati še le 10. novembra 1889. Pri tej slovesnosti je bilo 2000 francozkih romarjev navzočih; ginljivo je bilo pa še to, da lastni brat Perboarjev in njegova sestra — oba v družbi sv. Vincencija Pavljanskega — sta bila pričujoča, ko so sv. oče njunega brata Gabriela postavili na altar sv. cerkve.

Tudi v daljnem kitajskem kraljestvu se je odmevala Perboarjeva slovesnost. Na mestu, kjer je bil Božji služabnik mučen, je apostolski vikarij in škof Hupejski kapelico zidal, katero je 10. novembra blagoslovil in blaženemu mučencu posvetil.

Med brezštevilmimi mučeniki na Kitajskem je Perboar prvi, med misijonarji pa drugi, ki je med blažene prištet.

C. Čudeži.

Čudne okoliščine, ki so spremljale smrt Božjega služabnika — Janeza Gabriela Perboarja, njegova svetost, ki je slovela povsod, vse to vzbudilo je v nekaterih misel, Gabriel mora poseben prijatelj Božji biti in jeli so ga v stiskah na pomoč klicati. Njih zaupanje ni bilo zastoj. Poročalo se nam je, da so ondotni prebivalci posebne milosti od Boga zadobili in da se je več neozdravljivih bolnikov ozdravilo na prošnjo blaženega Gabriela.

Dozdeva se, da se je častenje Gabrielovo že na njegovem grobu pričelo, rekel bi, pred vratmi mesta, ki je bilo priča njegovega trpljenja in junaške smrti.

Gospod Delaplace, misijonar iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega — škof in apostolski vikarij Če-Kiangski — se je podal leta 1858 v U-čang, da bi vzdignil truplo blaženega mučenca; a kako se je čudil, ko je vidil, da, ravno ko so začeli grob odpirati, so ondotni prebivalci, kristijani in neverniki, z obema rokama grabili s pobožnostjo travo in korenine želišča, ki je rastlo na gomili. Na njegovo vprašanje, čemu bo to zelišče, so mu rekli, da je vesoljno zdravilo za vsako bolezen. Iz tega

zelišča in korenine se naredi pijača, in bolnik, kakoršen koli, se s to pijačo ozdravi. — Za to poročilo imam ravno toliko glasov in prič, kolikor je kristijanov v U-čang-u in okolici. (Lettre de Msr. Delaplace 2 juin 1858.)

S takim zaupanjem in s tako pobožnostjo so Božjega služabnika na pomoč klicali tudi tam, kjer se je rodil, kjer je njegovo čednostno življenje že v otroških letih razodevalo prihodnjo njegovo svetost.

Pobožni župnik v Mongesty je nabiral spričevalna poročila o Gabrielovem življenji in trdi, da so se ondi velike milosti na prošnjo blaženega mučenika od Boga zadobile. (Lettre de M. Saupiquet p. 383). Omenja med drugimi tudi ozdravljenje deklice Ane Malvine Lalbenque, ki je bila v zavodu pri gospéh «de Sarlat». Huda vročinska bolezen se je je lotila. Zdravniki niso mogli nič pomagati, prejela je 17. avgusta 1847 sv. zakramente za umirajoče, in duhovni oskrbnik zavoda je njeni materi naznanil, da bo hčerka umrla. Mati se dobro spominja, da je deklica v svoji bolezni večkrat blaženega Gabriela na pomoč klicala; prosila je torej duhovnega oskrbnika, naj bi v nedeljo mašoval za njenega otroka, ona pa bo z redovnicami opravila devetdnevnicu blaženemu mučeniku na čast. Drugo jutro — bila je nedelja — ni se še bilo razdanilo, ko je deklica jela klicati: «mama! moj jezik je že zdrav in grlo je čisto, meni je veliko boljše.» Odzdaj ni bilo nobene nevarnosti več. Ne dolgo, in deklica je mater sama spremila v Puech, ter se zahvalila blaženemu mučeniku v hiši, kjer je rojen bil. Tu sem so tudi drugi popotniki prihajali se zahvaljevati za milosti, ki so jih po njegovi prošnji od Boga dobili.

Vendar narvečjo gorečnost za Perboarjevo častenje razodevali so udje družbe sv. Vincencija in hčere krščanske ljubezni.

Prvo čudežno ozdravljenje se je zgodilo v Parizu l. 1841, to je, eno leto po smrti blaženega mučenika, nad sestro Margareto Boussié, ki je bila tačas v 21. letu. Vodenične nature, slabega zdravja, še bolj oslABLJENA od mnogih drugih bolezni, je 2. aprila prav nevarno zbolela: dobila je vnetje prsne mreine. Previdili so jo toraj s sv. zakramenti za umirajoče. Zdravje se ji je potem zboljšalo. — Dali so jo na deželo, a le za kratko časa, vrnila se je v Pariz in se z zdravnikom posvetovala. Zdravnik, dr. Ratheau, je pismeno pustil naslednje opazovanje: «Diagnoza se je lahko napravila. Videl sem, tu imam opraviti z vnetjem mreine, ki se je povzročilo vsled pljučnega zagoščenja in izlitja gnoja, ki je 3 dele mreine na levi strani napolnil. Pljuča brž ko ne, že imajo tuberkeljne, zdravja ni upati; vendar pomagajte ji z vsemi zdravnimi pripomočki.»

Nobeno teh zdravil ni pomagalo. Dali so jo še enkrat na deželo, da saj zrak spremeni. Tu jo je pa bolezen premagala, jela je pogosto bruhati, vse je kazalo žalosten izid. Četrty dan je želela nazaj v Pariz v bolnišnico, kajti med bolniki je hotla umreti. Zdravnik jo zopet preiskuje in konstatuje, da se je bolezen shujšala — to je bilo 22. avgusta in ravno ta dan je pričela devetdnevnicu blaženemu Gabrielu Perboarju na čast. Dne 25. avgusta zjutraj je toliko vstala, da so ji posteljo popravili, — od zdaj jo je začelo tako daviti, da je morala v posteljo nazaj — a hitro je zaspala. Opoludne pa, bilo je ravno $\frac{3}{4}$ 12, zakliče: «Jaz sem zdrava, dajte mi jesti, hudo sem lačna.» Tovarišice jo gledajo in mislijo, da se ji meša. Viditi njeno zdravo barvo, življenje, ki se je naenkrat razlilo po vsem životu in na njeno določno zahtevanje so ji prinesle juhe, pečeno rebro in velik kos kruha. A sirota je bila hudo sestradana, dali so ji še 3 v pepelu pečene krompirje — vse je snedla. In zdaj je vstala, hodila in delala, kakor so druge delale. 27. av-

gusta pa je že celo noč čula pri bolnikih v bolnišnici Dr. Ratheau jo je 4. oktobra 1841 obiskal in pismeno konstatiral, da je ta slučaj čudežno ozdravljenje. (Druge čudeže glej: Beatificationis Summar. No. XL—XLII. pag. 178—183.)

Litanije

na čast blaženemu Janezu Gabrielu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški — usmili se nas!

Bog Sin Odrešenik sveta — usmili se nas!

Bog Sveti Duh — usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog — usmili se nas!

Sveta Marija

Sveta Mati Božja,

Sveta devic Devica

Blaženi Janez Gabriel

Blaženi Janez Gabriel — priserčni častivec blažene
Marije Device

Bl. J. G. — vreden sin svetega Vincencija Pavljan-
skega

Bl. J. G. — z njegovim duhom navdušen

Bl. J. G. — priprost, krotak in iz srca ponižen

Bl. J. G. — v nedolžnosti drugi Alojzij

Za nas Boga pros!

- Bl. J. G. — junak v vseh čednostih
Bl. J. G. — uzor učencem, ki se za duhovski stan pripravljajo
Bl. J. G. — velik ljubitelj molitve in duhovnega življenja
Bl. J. G. — prijatelj molčečnosti in zatajevanja
Bl. J. G. — ves vnet za svoje lastno posvečevanje
Bl. J. G. — ki si rasel kakor v spoznanji tako tudi v ljubezni Božji
Bl. J. G. — imenitna lepota mašništva
Bl. J. G. — svetla zvezda med nebeškimi prebivalci
Bl. J. G. — od detinskih let zvesti služabnik Božji
Bl. J. G. — neutrudljivi oznanovalec besede Božje
Bl. J. G. — najmarljiviši delavec v vinogradu Gospodovem
Bl. J. G. poln gorečnosti za pridobivanje duš
Bl. J. G. — neutrudljiv nasledovalec Križanega Jezusa
Bl. J. G. — ki si apostole vselej nasledoval
Bl. J. G. — prečisto gledalo onim, ki ubogim evangelij oznanujejo
Bl. J. G. — ki si z ognjem vere, upanja in ljubezni srca nevernikov vnel
Bl. J. G. — ki si zavoljo Kristusovega imena vse sramotenje prenašal. pripravljen še več trpeti
Bl. J. G. — neprestrašen vojščak rimske Cerkve
Bl. J. G. — ki si se za spreobrnjenje grešnikov vsega daroval
Bl. J. G. — srčni spoznovalec Božje resnice
Bl. J. G. — zveličavna luč nevernikom
Bl. J. G. — S svojim trpljem našemu Zveličarju prečudno podoben
Bl. J. G. — za trideset srebrnikov prodan
Bl. J. G. — z verigami in grozno ječo mučen
Bl. J. G. — z razbojniki skupaj nedolžen na morišče peljan

- Bl. J. G. — z jermeni in vrvmi nečloveško bit
Bl. J. G. — na vsem životu neizrekljivo mučen
Bl. J. G. — na les križa s konopci privezan
Bl. J. G. — po brezštevilnih mukah s konopcem
zadrgnjen
Bl. J. G. — ki z lilijo nedolžnosti palmo mučenstva
združuješ
Bl. J. G. — čegar zmagovito smrt je Bog s svetlim
križem na nebu na dolgo in široko poveličal
Bl. J. G. — čegar kri je bila seme novih kristijanov
Bl. J. G. apostol Kitajcev
Bl. J. G. — varuh misijonov
Bl. J. G. — biser svoje družbe
Bl. J. G. — naš tolažnik in besednik v nebesih
Bl. J. G. — v katerem svojega Boga hvalimo
- Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; zanesi nam, o
Gospod!
Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; usliši nas o
Gospod!
Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta; usmili se nas o
Gospod!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!
V. Prosi za nas, blaženi Janez Gabriel!
R. Da homo vredni obljud Kristusovih!

Za nas Boga prosil

Molimo.

Gospod Jezus Kristus, ki si blaženega Janeza Gabriela, mučenca svojega med Kitajci po nedolžnem življenji, apostolskem delovanji in vzlasti po vdeležbi tvojega križa čudovitega storil: daj, te prosimo, da posnemamo nauke njegove vere, ljubezni in potrpežljivosti, in da zaslужimo njegovega poveličanja se vdeležiti. Ki živiš in kraljuješ . . .

(Collecta missae nuper approbata a S. R. C. 11. sep. 1889).

Pesem.

Oj sreča nezmerna — nebeški mi raj!

Bl. Gabriel Perboar v nebesih.

Oj sreča nezmerna — nebeški mi raj!
O mesto izvoljenih — blaženi kraj!
Visoko nad zvezdami — kjer je moj dom,
Kraljéval tam z angeli vekomaj bom.

Presveto Trojico — vso slavo nebés,
Z Marijo Svetnike — dvor rájski zarés,
Vse angeljske kore — vse trume devic,
Vse družbe bom gledal svetnikov, svetnic.

Med trumo mučencev se eden bliščí,
Ki palmovo vejčico v roki drží:
O blaženi Gabriel — mili nam brat,
Ti čistega Ženina Jezusa svat!

Leskéče se v kroni mu biserov pet:
Ponižnost in čistost nad druge se svét';
Pohlevnost, popolno vkrotene željé,
Goreča ljubezen mu lepša sercé.

Ko zvezda življenju vgásnila bo,
Naj rajska nam vrata se tudi odpró,
Nebeška naj hvala odmeva na glás,
Presveti Trojici nezmerjeni čas!

COBISS :042:00

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000430396

